

תת"ע 8569/08/20 - מדינת ישראל נגד היתם ג'בארין

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 8569-08-20 מדינת ישראל נ' היתם ג'בארין
תיק חיצוני: 10154721020

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	היתם ג'בארין

החלטה

בקשה לביטול פק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם ביום 18.3.21.

הנאשם טוען בבקשתו כי לא הוזמן לדיונים בבית המשפט וכי נודע לו על פסק הדין רק עת קיבל דרישה לתשלום החוב מהמרכז לגביית קנסות. כן מציין הנאשם כי הוא עבר תאונה קשה שהשאירה אותו רתוק למיטתו ואשתו היא שמטפלת בענייניו. עוד טון הנאשם לקיומו של עיוות דין מאחר והוא כופר במיוחס לו.

בהמשך מוסיף וטוען הנאשם כי השתהותו בהגשת הבקשה נובעת ממצבו הרפואי (מצורף מסמך), וכי שפיטתו בהיעדר הובילה לכך שקיבל הודעה מרשות הרישוי על החובה לבצע אמצעי תיקון.

המאשימה מתנגדת לבקשה ומציינת כי הוגשה בשיהוי רב ובחלוף למעלה מ-30 ימים ממועד הידיעה על פסק הדין.

דין הבקשה להידחות

טרם אתייחס לגופו של עניין, אציין כי לא מצאתי לקיים דיון בבקשה בנוכחות הצדדים, מאחר אין לכך הצדקה במקרה הנוכחי. ברע"פ 8427/17 מ"י נ' סאלם (פורסם בנבו, להלן: "**עניין סאלם**"), סיכם כב' הש' שהם את ההלכה הנוהגת בעניין בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר אשר יפים גם לענייננו:

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהיעדר. קיום דיון כאמור הוא חריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק הדין שניתן בהיעדר. עם זאת, על בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה".

הנאשם לא נימק ולא הצביע על טעמים המצדיקים קיומו של דיון במעמד הצדדים ואף לא הצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק הדין.

עיון בתיק בית המשפט מלמד כי קיימים שני אישורי המסירה, הן לדיון שהיה קבוע ביום 18.3.21 והן של גזר הדין. בשניהם מצוין כי דברי הדואר נמסרו לידי הנמען וחתימה הנחזית להיות חתימתו של הנאשם מתנוססת עליהם. די באמור על מנת לבסס את חזקת המסירה ואין בטענות בעלמא כדי לסתור את המסירה. לכל הפחות היה על הנאשם לערוך בירור ברשות הדואר בנוגע לאישורי המסירה ולא לטעון טענות בלתי מבוססות יפים לעניין הדברים שנפסקו באשר לאישורי מסירה שחזרו בציון "לא נדרש" (אפילו במקרים של פרטים חסרים), ונכונים מכוח קל וחומר לענייננו.

"מאישור המסירה שהוצג, עולה כי ההזמנה לדיון חזרה בציון "לא נדרש", והפרטים המצויינים באישור המסירה - תאריך ושם הדואר - גם אם מלוא הפרטים באישור לא מולאו, די היה בהם כדי לערוך בירור בדואר בקשר לנסיבות החזרת הדואר, ובירור זה לא נערך על ידי המערער". עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22).

כן ר' עפ"ת 25448-05-22 זיני נ' מדינת ישראל (14.6.22):

"אכן, כפי שטען הסנגור, באישור המסירה שהוגש לתיק חסרים תאריך, פרטי פקיד המסירה וחתימתו, ואולם לטעמי לא די בכך כדי לסתור את חזקת המסירה, זאת הגם שלא נעלם מעיני כי ישנה פסיקה של בתי משפט אחרים, לרבות בתי משפט מחוזיים, הקובעת אחרת. בפסיקה רבה של בית המשפט העליון נקבע, כי אין בליקויים באישור המסירה כשלעצמם כדי לסתור את חזקת המסירה, וכי הנטל לסתור את חזקת המסירה מוטל על הנמען".

ואף רע"פ 5008/21 שמעון ביטון נ' מדינת ישראל (30.8.21):

"אמנם ישנה חשיבות רבה לציון פרטים מלאים באישור המסירה, אך על הטוען כי לא קיבל את ההודעה להסביר כיצד התיעוד החסר פגם ביכולתו להוכיח זאת, ולא להסתפק בטענה כללית, כנטען במקרה דנן (ראו רע"פ 5356/20 טחאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.8.2020))."

בנוסף, גם אם אתעלם משני אישורי המסירה שלכאורה חתומים על ידו (של ההזמנה לדיון ושל גזר הדין), הרי שהנאשם הגיש יפוי כוח לתיק ביום 26.1.22 (אשר נחתם יום לפני כן), ולכן לכל המאוחר ידע על פסק הדין במועד זה. כידוע, ניתן הגיש בקשה לביטול פסק הדין עד 30 ימים לאחר מסירתו (סעיף 130 ח' לחסד"פ). זאת לא עשה הנאשם ואין לו להלין אלא על עצמו. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהווייתן לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

בחנתי אף את המסמך הרפואי שהציג הנאשם ולא מצאתי שיש בו כדי להצדיק השיהוי המשמעותי בהגשת הבקשה, לא השיהוי מאז מסירת פסק הדין ואף לא זה מאז הגשת יפוי הכוח לתיק. ראשית, לא ברור האם מדובר תאונת עבודה שהתרחשה ביום 1.2.2018 (כפי שמצוין במסמך), אך גם אצא מנקודת הנחה שמדובר בתאונה נוספת מאוחרת יותר אין בכאבי ברכיים והגבלת תנועות כדי להצדיק הימנעות מהגשת הבקשה במועדים הקבועים בחוק.

גם לגופו של עניין אין מקום להשבת הגלגל לאחור. טענות בעלמא לפיהן הנאשם כופר במיוחס לו וכדומה, אינן מצדיקות בקשות כגון דא. כידוע:

"לסיכום, על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה". רע"פ 8427-17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.18).

בשולי הדברים אציין כי גם בעונש שהוטל אין כדי עיוות דין. הנאשם הואשם בעבירה שברירת הקנס בצידה היא ₪ 1500 ומשום מה (כנראה בשל שגגה), הוטל עליו קנס של ₪ 750 בלבד. אין בעצם רישום הנקודות (שאינן בסמכותו של בית המשפט ואינן מהוות כשלעצמן "עונש"), כדי להוות עיוות דין.

אשר על כן, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותו של הנאשם או כי קיים חשש לעיוות דין ולפיכך אני דוחה את הבקשה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ג' תשרי תשפ"ג, 28 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.